

В конечном итоге все полученные результаты оценивания по итогам были объединены в одну сводную таблицу.

В результате нами было сделано следующее заключение: при оценивании управленческой деятельности общественной студенческой спортивной организации — МОО «Северо-Западная Студенческая баскетбольная лига» основные управленческие функции по мощности соотносятся следующим образом: (Ф₂) «Организация» — 3,5; (Ф₅) «Контроль» — 2,5; (Ф₃) «Подбор и расстановка кадров» — 1,8; (Ф₁) «Планирование» — 1,2; (Ф₄) «Координация» — 1,0.

Литература

1. Жолдак В. И. Основы менеджмента в спорте и туризме. Т. 3.: Технология и техника управления: учебник / В. И. Жолдак. — М.: Советский спорт, 2003. — 240 с.

2. Золотов М. И. Экономика массового спорта: учеб. пособие / М. И. Золотов, Н. А. Платонова, О. И. Вапнярская. — М.: Физическая культура, 2005. — 300 с.

3. Починкин А. В. Менеджмент в сфере физической культуры и спорта: учеб. пособие / А. В. Починкин. — 2-е изд., доп. и перераб. — М.: Советский спорт, 2010. — 264 с.

Швиданенко Г. О.,
канд. екон. наук, професор,
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима
Гетьмана», Україна

Shvidanenko G. O.,
PhD, profesor, KNEU named
after
Vadym Hetman, Ukraine

ІНТЕЛЕКТУАЛЬНІ РЕСУРСИ: ВИЗНАЧЕННЯ ТА СИСТЕМАТИЗАЦІЯ

INTELLECTUAL RESOURCES: IDENTIFICATION AND SYSTEMATIZATION

Визначено сутність продуктів інтелектуальної діяльності підприємств, багатогранність сутності економічної категорії «інтелектуальні ресурси» та систематизація їх складових за різними ознаками.

This article with the definition of intellectual products and many-sided economic category of «intellectual resources» and systematization their parts on various grounds.

Успішність діяльності та розвиток компаній у визначальній мірі залежить від складу та якості ресурсів і їх інтелектуального компонента. В основі останнього визнаються знання та інформація. Знання завжди передаються у формі інформації, хоча поняття

інформації значно ширше, ніж знання. Дослідженню сутності інтелектуальних продуктів присвячена низка робіт зарубіжних вчених, а саме: Й. Руус, Х.Ітамі, С. Пайк, Л. Едвінсон, М. Меллоун, П. Страссман, Л. Форнстрьом, Е. Пенроуз, Т. Стюарт, К.-Е. Свейбі, Т. Форт'юн, Д. Салліван, Л. Прусак, Д. Клейн, Б. Леонт'єв та ін.

Для трактування сукупності продуктів інтелектуальної діяльності використовуються різні терміни. В рамках нормативно-бухгалтерської моделі використовується категорія «нематеріальні активи»; «інтелектуальна власність» — цей термін знаходиться в площині юридичної регламентації. «Інтелектуальний капітал» можна трактувати як авансову вартість, яка в процесі свого руху приносить більшу вартість, тобто самозростає.

«Інтелектуальні ресурси» функціонують у різних формах індивідуального, організаційного і кодифікованого знання. Це багатогранна категорія, яка відображає частину ресурсів підприємства, що не мають матеріально-уречевленої форми. Це ресурси довготривалого використання як результат взаємодії знань, умінь, накопиченого досвіду персоналу, результатів науково-технічної діяльності та організаційно-методичних рішень. Вони формують потенційні можливості підприємства та виступають джерелом створення стійких конкурентних переваг. Останні зумовлюються саме відмінностями компаній у забезпеченості ресурсами різних видів, які не завжди можуть бути доступними або скопійованими, але мусять бути цінними, рідкісними, складно імітованими та незаміними.

Таким чином, на нашу думку, інтелектуальні ресурси — це лідируюча складова ресурсів підприємства довготривалого використання, яка немає матеріально — уречевленої форми, здатна забезпечувати економічну користь протягом відносно тривалого періоду, створюються в процесі інтелектуальної діяльності, формують потенціальні можливості підприємства і є джерелом створення його стійких конкурентних переваг як на внутрішньому, так і на зовнішньому ринках.

Інтелектуальні ресурси містять низку складових і можуть бути систематизовані за різними ознаками: середовищем створення, сферою використання, способом формування, інтегрально-елементним складом, стадіями життєвого циклу товару, рівнем новизни, формою, роллю в діяльності компанії, елементним складом, джерелами створення, рівнем законодавчого захисту. Систематизація інтелектуальних ресурсів за різними ознаками у

відповідні види відображає їх виводу структуру. Поділ ресурсів за їх елементами на три групи: індивідуальні (людські) ресурси, організаційні (структурні) та клієнтські (споживчі) характеризує їх елементну структуру.

Крім того, слід наголосити, що на сьогодні маємо порівняно із розвиненими країнами, низький технологічний рівень виробництва, зношені основні засоби, значний дефіцит фінансових ресурсів. Тому пошук нових резервів лежить у площині створення й використання інтелектуальних ресурсів, сукупність яких створює інтелектуальний потенціал підприємства.

Процес структурування інтелектуальних ресурсів за різними ознаками, елементами та субкомпонентами є суто контекстним і покликаний сприяти результативному управлінню з метою генерування стійких конкурентних переваг і створення цінності для всіх зацікавлених сторін.

Для визначення необхідності, кількості і пріоритетності створення інтелектуальних ресурсів здійснюється їх ідентифікація за рядом критеріїв: розрізненості, повноти, незалежності та адекватності ресурсного дерева.

Структуру інтелектуальних ресурсів, їх кількість та якість відображає ресурсний портфель компанії у вигляді ресурсного дерева, яке формується за окремими рівнями. Розробка та обґрунтування ресурсного портфеля дає можливість спрямовувати ресурси для досягнення максимальної цінності для всіх зацікавлених сторін; об'єднувати всі його компоненти в одну структуру; враховувати та ідентифікувати практично всі ресурси. Для комплексного управління формуванням, використанням і відтворенням інтелектуальних ресурсів має бути забезпечена адекватність ресурсного дерева, та його декомпозиціонування до рівня, що відповідає цілі використання.

Література

1. Брукинг Э. Интеллектуальный капитал: ключ к успеху в новом тысячелетии / Э. Брукинг: [Пер. с англ.] / Под ред. Л. Н. Ковачин. — СПб.: Питер, 2001. — 288 с.

2. Йоран Руус, Стивен Пайк, Лиза Фернстрем. Интеллектуальный капитал. Практика управления. — М.: Высшая школа менеджмента, 2010. — 448 с.

3. Sveiby K.-E. Measuring Intangibles and Intellectual Capital — An Emerging First Standard All rights reserved — Available from <http://www.sveiby.com>